

АКАДЕМІКОВІ ПЕДАГОГІКИ ДОБРА ІВАНУ ЗЯЗЮНУ – 75!

Блискучі трудові й наукові досягнення директора Інституту педагогічної освіти та освіти дорослих Національної академії педагогічних наук України, академіка НАПН України, доктора філософських наук, професора, заслуженого працівника вищої школи України, іноземного члена Російської академії освіти, дійсного члена Міжнародної слов'янської академії освіти імені Я. А. Коменського Івана Андрійовича Зязюна охоплюють другу половину ХХ-го і початок ХХІ століття, мають широку географію у межах України та за кордоном, але чи не найбільш плідний період його творчості пов'язаний із Полтавщиною (1975–1990 рр.).

У ці часи керівником області Ф. Т. Моргуном упроваджувалася ґрунтозахисна екологічна система землеробства, що сприяла економічному зростанню села, але врятувати його без школи, лікарні, культурного осередку було годі. Тому гуманітарний аспект відродження освіти та культури полтавського регіону очолив ювіляр, на той час – наймолодший у країні ректор педінституту, запрошений і відстояний на цій посаді Ф. Т. Моргуном (див. твори Ф. Т. Моргуна "Розкази, поле...", "Куди йдеш, Україно?", "Правда про кривду"). Для виконання цього стратегічного завдання І. А. Зязюн розробив славнозвісну програму "Вчитель: школа–педвуз–школа" і почав її реалізацію з підготовки сільських учителів із кола найкращих випускників, які, закінчивши педагогічний інститут, поверталися в рідні села. Тисячі старшокласників області пройшли школу "Юний педагог", систему експертного профвідбору і, відшліфувавши педагогічну майстерність у стінах ВНЗ, будзагонах, у нині всесвітньовідомому народному хорі "Калина", інших художніх гуртках і спортивних секціях Полтавського педагогічного, нес-

ли кращі зразки української культури та сучасної освіти рідному краю.

І. А. Зязюн був ініціатором створення нової навчальної дисципліни – "педагогічна майстерність". Згодом такі кафедри відкриють у багатьох педагогічних закладах країн СНД, а підручник перекладуть польською та російською. При кафедрі психології Полтавського державного педагогічного інституту запрацювали автоматизований психологічний практикум, лабораторія психодіагностики та профорієнтації, соціологічна служба. Колективу науковців кафедри державою було доручено на замовлення ЮНЕСКО профорієнтаційну тему з формування студентських контингентів ВНЗ, за успішне виконання і демонстрацію якої вони були нагороджені Дипломом І ступеня ВДНГ України. Згодом програма "Вчитель" набула всеукраїнського державного статусу (теоретичні погляди на процес формування педагога викладено у працях І. А. Зязюна "Учитель: експериментальна цільова програма "школа – педвуз – школа" (1980, 1985, 1990); "Основи педагогічної майстерності" (1989); "Вчитель, якого чекають" (1988); "Краса педагогічної дії" (1997); "Педагогічна майстерність" (1998).

Будучи філософом, істориком і патріотом України, І. А. Зязюн спільно з керівництвом області й колективом педінституту домігся достойного відзначення 100-річчя від дня народження А. С. Макаренка, створення його музею-заповідника в с. Ковалівці, організації Міжнародної макаренківської асоціації, другим президентом якої був обраний особисто (є її віцепрезидентом дотепер), Української Макаренківської асоціації ("Педагогіка добра: ідеали і реалії" (2000). Як один із кращих менеджерів освіти ювіляр зумів об'єднати

спеціалістів різного профілю (філософів, педагогів, психологів, фахівців-предметників) для реалізації комплексних освітніх програм. Ці здібності І. А. Зязюна виявилися на посаді Міністра освіти України та директора новостворених науководослідницьких установ: Інституту педагогіки і психології АПН України, а згодом – Інституту педагогічної освіти та освіти дорослих НАПН України ("Неперервна професійна освіта: проблеми, пошуки, перспективи" (2000); "Неперервна професійна освіта: філософія, педагогічні парадигми, прогноз" (2003); "Філософія педагогічної дії" (2007).

Високоповажному Івану Андрійовичу Зязюнові, до учнів, соратників і друзів якого маємо честь належати, з нагоди 75-річного ювілею бажаємо й надалі залишатися палким патріотом України, лідером макаренківської трудової Педагогіки добра, зичимо карпатського здоров'я, плідної наукової творчості, особистого родинного затишку на многая літа!

Цінуємо Вашу багаторічну підтримку видання науково-методичного журналу "Постметодика", спрямованого допомогти вчителям упроваджувати найскладніші і найсміливіші проекти, творчою працею та педагогічною майстерністю формувати нове покоління громадян нашої держави.

Редакційна рада і редакційна колегія "Постметодики" зичать Вам плідної праці, творчої наснаги, невпинного руху вперед у здійсненні планів і задумів.

Прийміть, будь ласка, шановний Ювіляре, у подарунок також оду Володимира Моргуна на Вашу честь.

3.03. 2013

З повагою і пошаною учні і друзі,

голова редакційної ради В. В. Зелюк,

головний редактор С. Ф. Клепко,

Г. Є. Аляєв, О. А. Білоусько, А. М. Бойко, Т. О. Бондар, Б. П. Будзан, Б. В. Год, В. В. Громовой, К. Ж. Гуз, І. А. Зязюн, М. Б. Євтух, В. Р. Ільченко, С. В. Корольок, В. Г. Кремень, М. Д. Култаєва, Л. В. Литвинюк, В. С. Лутай, О. О. Мамалуй, В. І. Мирошніченко, В. Ф. Моргун, Л. І. Нічуговська, Н. В. Радіонова, О. В. Садоха, І. В. Степаненко, Н. М. Тарасевич, М. В. Триняк, А. І. Бардаченко, Н. М. Барболіна, М. В. Гриньова, І. О. Кіптілій, Г. О. Сиротенко.

УЧИТЕЛЬ, ЯКОГО ЧЕКАЛИ

*Ода Івану Андрійовичу Зязюнові
з нагоди 75-річного ювілею і на щастя*

Ваш шлях із Чернігівщини довгий
проліг крізь шахт Донбасу дим,
Але філософ, серцем добрий,
в Вас переміг ще молодим.

В "Дніпрі" сільгоспників навчали
про битву світла й темноти.
В "Карпенка-Карого" всі взнали,
що й з Станіславським Ви – на "ти".

Федір Моргун забрав у Полтаву
й посаду ректора пробив,
Програма "Вчитель" небувало
дала у села вчителів!

Спочатку вірилось замало
у педмайстерність, профвідбір,
А потім – кафедри зростали
і факультети – наздогін.

В спідниці вскочили дівчата,
хлопці краватки всі вдягли...
Співа "Калина", наче мати...
студбудзагони почались...

Увесь Союз у нас учився,
японці, німці досвід брали,
Бо збагнули – в Полтаві з'явився
той "Учитель, якого чекали"!

На всю країну стали звісні,
після "Останкіно" – взнав світ!
Хоч часто лише смерть в Вітчизні
могла визнанням одарить...

І недарма зійшлися близько
три ювілеї, зразу й не збагну:
Сто двадцять п'ять – Макаренку,
дев'яносто п'ять – Сухомлинському,
сімдесят п'ять – Івану Зязюну!

Бажаємо Вам здоров'я, щастя,
руїни хай не повернуться,
Многая літа – так триматись
й вершин – у любові та науці!

В. Ф. Моргун